

A CONSEQÜÈNCIA DE, O MALGRAT QUE

Com a inventari del que l'any, que acabem de deixar enrere, ha llegat en matèria d'esport, el Secretari d'Estat que n'és responsable, va fer unes declaracions posant en relleu el paper brillant que els esportistes espanyols han fet en les diverses competicions en què han participat, tant a nivell europeu, com mundial.

Cal reconèixer que, en línies generals, el prestigi del nostre país pel que fa a l'esport –no es pot dir el mateix d'altres àmbits de la societat espanyola–, s'ha incrementat durant l'any passat.

No poden, però compartir la interpretació del Secretari d'Estat, que veu aquest fet com a fruit de la planificació dels darrers Jocs Olímpics. Creiem més aviat que es tracta del resultat lògic d'una inèrcia, conseqüència dels Jocs.

Es un fet que tots els països que han organitzat uns Jocs, hi han obtingut uns resultats molt per sobre del que es podia esperar del seu potencial suposat, sobretot en el cas de països amb un nivell esportiu que no és dels que més sobresurten en el concert mundial. Tots aquests països també han mantingut una élite a un nivell alt durant un període breu. El que és difícil, important i sobretot d'una major significació, és el mantenir-se permanentment al capdamunt. Això només es pot demostrar amb el temps.

Al seu dia, vam reconèixer el mèrit del que Espanya havia fet el 92, i també vàrem saber rectificar els dubtes i el recel que havia precedit els Jocs, però, alhora vam emplaçar els que tenen competència sobre l'esport en el nostre país, per tal que això no fos flor d'un dia, ni d'uns pocs anys, sinó el punt d'arrancada d'un gir de cent vuitanta graus en la política esportiva seguida fins aleshores.

Malgrat els fruits que fins ara s'han recollit, i els que encara es poden anar aplegant, el fet és que continuem llaurant amb l'arada romana. La infraestructura tècnica, imprescindible per mantenir-se al capdamunt, no ha aconseguit el reconeixement que calia esperar i, a més dels retalls pressupostaris –que admitem que eren inevitables–, no es veu a l'horitzó cap gest que mantingui l'esperança dels que, entre bastidors, han tingut quelcom a veure en l'èxit, proclamat a tot vent, com a justificació d'una política que sempre ha caminat amb crosses.

J.G.

A CONSECUENCIA DE O A PESAR DE

A modo de inventario, de lo que el año que dejamos atrás ha legado en materia deportiva, el Secretario de Estado, responsable de ésta, hizo unas declaraciones en las que resaltaba el brillante papel desempeñado por deportistas españoles en las diversas competiciones, a nivel europeo y mundial, en las que han participado.

Efectivamente se ha de convenir que, en líneas generales, el prestigio de nuestro país en lo que concierne al deporte, —no podemos decir lo mismo en otros ámbitos de la sociedad española—, se ha visto acrecentado en este año que se nos ha ido.

Sin embargo, no podemos compartir con el Secretario de Estado para el Deporte, que ello pueda ser interpretado como fruto de la planificación de los últimos Juegos Olímpicos, sino más bien como resultado lógico de la inercia que aquéllos dejaron como estela.

Todos los países que han organizado unos Juegos, han obtenido unos resultados muy por encima de lo que de su supuesto potencial podía esperarse, especialmente en aquéllos cuyo nivel no es de los más relevantes en el concierto mundial. Todos estos países, también, han mantenido una élite a un alto nivel durante un breve período; pero lo difícil, lo importante y, sobretodo, lo de mayor significación es mantenerse arriba permanentemente, y esto sólo puede demostrarse con el tiempo.

En su día, reconocimos el mérito de lo que España había hecho en el 92 y, también, supimos rectificar las dudas y recelos que precedieron a los Juegos, pero al propio tiempo emplazábamos a quienes tienen competencias sobre el deporte en nuestro país, en que aquéllas no fuera flor de un día, ni tan siquiera de unos pocos años, sino el punto de arranque para un giro de ciento ochenta grados en la política deportiva hasta entonces seguida.

Pues bien, pese a los frutos que se recogieron y puedan seguirse recogiendo, seguimos labrando con arado romano. La infraestructura técnica, imprescindible para mantenerse en lo alto, no ha logrado el reconocimiento que cabía esperar y, aparte recortes presupuestarios que admitimos inevitables, no se vislumbra gesto alguno que haga concebir esperanzas a los que, entre bastidores, algo han tenido que ver en los éxitos que tanto se cacarean como justificación de una política que, desde siempre, ha caminado con muletas.

J.G.

